

Mi lesz velünk, ha meghalunk?

IRTA: GONDOS SÁNDOR

V.

Mindössze két óra kellett Berlinben Koch doktornak arra, hogy a maga igazát a kiváló egyetemi tanároknak bebizonyítsa. És másnap már maga Koch is egyetemi tanár volt, a német tudományos világ egyik büszkesége, világhírű ember.

A berlini egyetemem már meg volt minden eszköze Koch tanárnak arra, hogy kutatásait tovább folytassa és pár évvel később azzal a hírrel lepte meg a világot, hogy megtalálta a tüdővész orvosságát, ellenszerét, szérumát.

Hej, kicsoda negy felkesedést keltett ez a hír világszerte. A legrettenetesebb betegséget, a tüdővést, a fehér halált győzte le Koch. Azt a betegséget, amelynek évente ma is millió ember az áldozata. Azt a betegséget, amely kiölte az amerikai indiánokat. Persze a derék indián a fehér bevándorlótól kapta a tüdővést. Melléje pedig a pálinkát. A kettő együtt pedig több indiánt ölt meg, mint az egymás közötti, meg a fehér emberekkel való állandó harc.

Hat hónap múlva azonban kiderült, hogy Koch tanár tévedett. A gyógyszer nem volt jó. A tüdővész pusztított tovább és pusztít ma is erősen. Nagy tudományos botrány lett ebből. Szegény Koch tanár szégyenletében elment Afrikába, más betegségek után kutatni és mint kisufolt, kinevetett ember halt meg.

Ettől a sorstól félt a párisi Charcot tanár. Ezért hallgatta el azt, amit igaznak gondolt és ha igaz volt, akkor csakugyan érdemes minden földi ember tisztelétére. Ha igaz az, hogy az emberi léleknek sulya van, akkor már be is van bizonyítva, hogy van lélek, mert ami nincs, annak sulya se lehet.

A tudomány azóta persze nagyot haladt. Ma már tudjuk például azt, hogy az emberi gondolatnak, ha nincs is sulya, de van villamos ereje. Ezt ma már finom villamos mérő készülékekkel észszerű kimutatták. A gondolat a földrengéseket jelző készülékek finom gépezetét mozgásba tudja hozni, a gép leírja a kimondatlan gondolatot és amit irt, azt el is lehet olvasni. Persze nem nekem, aki ehhez hatékony vagyok, örvendek, hogy az á-b-c-t ismerem, a közönségeset, de vannak emberek, akik a gondolatolvasógép betűit is értik és minden nehézség nélkül leolvassák.

Én ugyan nem tudom, hogy a tudományos világ mit szól Charcot tanár állításához, hogy az emberi léleknek sulya van, de nekem nagyon tetszik a gondolat, mert megerősít abban a hitemben, hogy csakugyan van lélek. Nemcsak a Biblia, meg a vallás mondja ezt nekem, hanem a tudomány embere is, aki bizonyítékaira hivatkozik.

Sok hasznom persze nincs belőle, mert hiszen Charcot se vitt közelebb ahhoz a rejtélyhez, a melyből kiindultam:

— Mi lesz velünk, ha meghalunk?

Mióta világ a világ, ez az a kérdés, amit szeretne minden ember kitalálni. Vannak nagy, egyetemes kérdések, amelyek sok ember agyát izgatják. Például:

— Hogy lehetne aranyat csinálni?

De vagyunk ám sokan, akiknek ez soha eszükbe se jut. Az a kérdés is sokat zaklat:

— Hogy lehetne az örök ifjúság forrását megtalálni?

Engem, meg sok más embert ez se bánt. Jó nekem így is, hogy öreg vagyok. Akiknek nem tetszik szürkülő hajam, ráncosodó arcum, ne nézzem rám. Bánom is én mi annak a nyitja, hogy maradtunk mindig fiatalok. Törje rajta fejét más.

Ellenben nincsen olyan ember a föld kerekén, akit ne háborgatna a kétség:

— Mi lesz velünk, ha meghalunk?

Az ősembereket is bántotta ez a rejtély. Ezért találták ki azt a sok mesét, hogy a halottak lelke elmegy a boldog vadászterületekre, ha jó emberek lelke volt, ellenben mindenféle szörnyeteg lesz a rossz emberek lelkéből. Ezért találták ki az egyiptomiak meg a hinduk a lélek-vándorlás gondolatát. Azt mondták, hogy a lélek nem hal meg az emberrel, hanem elvándorol a halál után valamilyen állat testébe és sok ezer esztendő múltán az állati testből ismét átalakul rendes emberi lélékké. Ha ez így van, instálom, (és kell legyen benne valami igazság) akkor én okvetlenül számam voltam néhai állatoromban és halálom után újra csak szamarat boldogítottok majd lelkemmel.

Nagyon sok különböző vallás volt és van a föld kerekén. Kettő egymással soha egyet nem értett semmiben, csak abban az egyben egyeztek valamennyien, hogy van örökkévaló lelke az embernek, amely a földi halállal nem pusztul el.

Persze, ahány vallás van, annyiféleképpen magyarázza, hogy mi lesz az emberi lélekkel akkor, amikor bucsut mond a földi életnek? Hitvány és alantas ösztönökkel teli testemnek fiatalabb korban leginkább a törökök vallása, a mohamedán vallás magyarázata tetszett legjobban. A nagy Mohamed próféta és vallásalapító azt mondotta a maga híveinek:

— Aki közületek hitének védelmében a csatatéren esik el, az holta után a menyországbeli tubafa alá kerül és száz szépséges "huri" szolgálja ki.

Ördög tudja, hogy mi az a tubafa és milyen gyümölcsöt terem az! Nekem csak akkor kellene, ha la létre elsősorban berzencei hamvas szilvát adna mindennap, a másik ágról füstölt kolbással vendégelné, no meg káposztás réttessel, mert az a kedvenc ételtem. Nem is a fa csalogatott engem, hanem az a száz darab huri, akikről tudom, hogy nem angyalok azok, hanem szépséges fiatal leányok, akikről sok gyönyörűséget várhat az ember.

Közben azonban megöregedtem, ma már ezer hural se csalogathat engem a török vallás. Mi az ördögöt csinálják én fiatal leányokkal félig rokkant állapotomban. Nem szeretem kell már nekem, hanem puha ágy, meg hozzáértő kenőmasszony, aki annál jobb, minél öregebb. Ha azt ígérte volna Mohamed próféta, hogy azok dögönyözik nap-hosszant a hátamat és kenegetik a fájós balkaromat, hát éppen nem mondom, hallgatnék rája. De mert erről nem beszél, már csak megmaradok a pápista hit mellett, amely nekem és annyi millió embertársamnak oly csodaszép tanítja:

— Mindnyájunk Teremtője a saját isteni mióvtából egy fiatalnyi lelket adott neked születéskor. A te dolgod az, hogy azt az ártatlan kis lelkeséget tiszta étellel, tiszta gondolkodással nagyra nevelj, nehasítsd, finomítsd hogy mikor halálot után visszaviszed a Teremtőhöz, ragyogó tisztaságban olvadhasson az ismét vissza eredeti forrásába, Istenébe.

Ez bizony csodaszép dolog és énnekem is sokkal jobban tetszik, mint az a felfogás, amely a "predestináció", az előre elítélt gondolatával biztatgat benünket.

Nem szívesen teszem, de bele kell nézzünk ebbe valamivel mélyebben. Tudnunk kell, hogy mit is jelent valójában az a predestináció. Azt jelenti ez, hogy nem én határozom meg a földi sorsomat, hanem meg van az már határozva akkor, mielőtt még elindult volna a miennyeknek országából. Isten kezéből a földre az én szerencsétlen lélkem. Ha

odafent úgy volt beírva az emberi lelkek könyvébe, hogy a lélek rossz legyen, bűnös legyen, elkárhozzék, akkor ugyan csinálhatunk mi bármit is a földön, nem lesz a mi szegény lelkünkben prédikációs halott, nem lesz annak tulvilági üdvössége, hanem meg a mélységes poklok tüzes fenekére.

Hát biz ez nem megy az én begyembe! Nem vitatkozom fellette, hogy igaz-e az elmélet vagy sem, de valahogy úgy érzem, hogy nem így van ez, kérem. Nem irta elő a jószágos Isten azt senkinek hogy mi legyen a lelkével. Nem kárhoztatta azt előre, láthatlanba, a poklok mélységes fenekére, bűnös, rossz életre, hanem szabad választást adott, hogy jól vagy rosszat cselekedjünk.

Valahonnan a régi görög és római vallási felfogásból vették kölcsön ezt a gondolatot. Azok mondogatták egymásnak azt:

— Nem full a vízbe az, akit az istenek kötéltre szántak.

A régi, az elavult görög meg római istenek azonban elmulnak, porrá lettek és azt hittem volna, hogy velük együtt elmulik a predestináció gondolata is.

Úgy érzem a rossz időt előre jósó beteg balkaromban, hogy ebből a pár sorból még nagy vihar lesz. Fel fognak zudulni különböző rangú és képzettségű lelkész atyámfiai és fejre olvassák majd, hogy bolondokat beszélek. Bebizonyítják majd, hogy sejtelmem sincs arról, hogy miket írok, csak a pápista felfogást ismételve mint a szakjómadar, aki csak azt fújja, amire betanították.

Elhiszem, kérem alássan, hogy nagy készséggel és készséggel olvassák majd fejre a maguk igazát. De hát úgy áll a dolog, hogy jó pár százestendeje egyebet se tesznek, csak a bizonyítékokat meg érveket kovácsolgatják, gyűjtögetik egybe, hogy adott pillanatban kimutassák a magamfajta emberről, hogy számár. Ami igaz is, de azért hadd mondhassak annyit, hogy azért lehet ám mégis a szemárnak igazza. Az egyszeri hortobágyi juhász is azt mondta a híres tudósna:

— Ne menjenek ki a karámból, mert ma még nagy eső lesz.

A tudósok mosolyogtak és gúnyosan mondták:

— Mást mond a barométer.

Amire a juhász szeliden felelt:

— Én ugyan nem tudom, hogy kicsoda állat az urak barom-étere, de azt tudom, hogy ma még igen nagy eső lesz és jaj annak, akit a Hortobágyon talál.

Mikor később a bőrig ázott tudósok bemenekültek a karámba, megkérdezték a juhászt:

— Honnan tudta kend, hogy ma ilyen vihar lesz?

— Hát, instálom, onnan, hogy a szamaram a hátával gyurta a legelő fűvét és közbe hangosan ordított, ami csáthatatlan jele annak, hogy hirtelen vihar jön.

Ime, látható ebből, hogy néha a számárnak is lehet igazza. Úgy azt az ártatlan kis lelkeséget tiszta étellel, tiszta gondolkodással nagyra nevelj, nehasítsd, finomítsd hogy mikor halálot után visszaviszed a Teremtőhöz, ragyogó tisztaságban olvadhasson az ismét vissza eredeti forrásába, Istenébe.

Ez bizony csodaszép dolog és énnekem is sokkal jobban tetszik, mint az a felfogás, amely a "predestináció", az előre elítélt gondolatával biztatgat benünket.

Nem szívesen teszem, de bele kell nézzünk ebbe valamivel mélyebben. Tudnunk kell, hogy mit is jelent valójában az a predestináció. Azt jelenti ez, hogy nem én határozom meg a földi sorsomat, hanem meg van az már határozva akkor, mielőtt még elindult volna a miennyeknek országából. Isten kezéből a földre az én szerencsétlen lélkem. Ha

Ellenvélemény a "zöld politikusok" ügyében

Két hete cikk jelent meg ebben az újságban, amelyben rámutattunk, hogy a politikában járatlan emberek vezetése milyen káros egy-egy politikai csoportra és arra kértük a magyarokat, hogy a jövő évi választások előtt a politikai csoportjaik ügyeit rendezzék.

Ez ügyben egy levelet kaptunk, amely nem egyezik meg a mi véleményünkkel, valószínűleg azért, mert a levélíró, mint maga is írja, a politika utvesztőiben járatlan.

Tisztelt Szerkesztő Ur-:

a múlt héten a magyarok politikai pártjaival tetszett foglalkozni az újságban és különösen megakadtam azon a ponton, amely a pártok vezetőit súlyosan elítéli, mert "családi dzsábokat" eszközölnek ki maguknak. A "családi dzsábok" alatt valószínűleg azt kellett értenünk, hogy a vezetőség a családtagok számára is szerez munkát. Tekintve, hogy májdnem minden szenátor, kongresszmen, stb. az egész rokonságát elhelyezi a közmunkákban, én nem értem, hogy mért ne szabadna ezt a magyar politikai pártok vezetőinek megtenni. Nagyon szeretném, ha erenézve felvilágosítást kapnék, mert én a politikában járatlan vagyok, de úgy látom, hogy a mi kis pártunk elnöke is szerzett dzsábát a fiának és ezen nem ütközött meg a tagság idáig.

Pártunknak kétszáz tagja van és az elnök fián kívül három más ember kapott közmunkát.

Várva szíves választát vagy a lapban vagy levélben, vagyok kiváló tisztelettel,

(aláírás)

Készséggel felelünk a levélre és azt hisszük, szolgálatot teszünk vele minden politikai csoport minden tagjának, ha a válaszukat közöljük az újságban.

A levélíró jól értette a "családi dzsáb" megjegyzésünket, mert mi is olyan állapotra céloztunk, ahol az elnök a saját családja tagjainak szerzett közmunkát.

És ismételjük, hogy ezt soha nem szabad megtenni, mert annak mindig a tagság, tehát a magyarság látja a kárát.

Szenátorok, kongresszmenek, igazi pártvezérek igenis annak adhatnak munkát, akinek akarnak és elsősorban természetesen a saját családjaikról gondoskodnak. Ők ezt megtehetik, mert a munkát ŐK ADJÁK. Minden ilyen állásban levő egyennek jussa van bizonyos mennyiségű dzsábát kiosztogatni, s annak osztják ki, akinek akarják.

Igy osztanak ki dzsábokat a kisebb politikai csoportok tagjai között is, ha azok vezetői elég ERÉLYESEN KÖVETELIK AZT és minden csoport számára olyan arányban adnak munkát, ahány tagja van a csoportnak és AMILYEN ERÉLYESEN MÉRİ KÖVETELNI a dzsábokat a csoport vezetője a tagjainak. A csig tehát a munkÁTADÓ egyének annak adják a munkát, akinek akarják, a munkát KÉRŐ és KÖVETELŐ kis csoportvezérek nemcsak hibát, de bünt

követnek el, hogy a dzsábokat megtartják a saját családjuk körében.

Természetes, hogy sokkal többben kérnek munkát, mint amennyien kaphatnak. Hogy nem jut minden csoportnak negyedannyi munka sem, mint amennyit szeretnének kapni.

Azok kapnak tehát többet, akik erősebbek, akik jobban könyökölnék, akik erősebben követelőknek.

De hogy merészelné követelőzni az a kisvezér, akiről tudják a pártban, hogy a munkát a saját családja körében osztja ki? Hiszen annak a száját azonnal befogják. Hiszen az fél követelőzni, hogy azt is elveszik tőle, amit egyszer már kiosztottak a számára.

Ezért nem szabad, SOHA NEM SZABAD a kis politikai pártok vezéreinek önzöknök lenni, soha nem szabad a saját személyüknek vagy családjuk tagjainak munkát kérni és adni, mert akkor a csoport tiszteletét, kongresszmen, stb. az egész rokonságát elhelyezi a közmunkákban, én nem értem, hogy mért ne szabadna ezt a magyar politikai pártok vezetőinek megtenni. Nagyon szeretném, ha erenézve felvilágosítást kapnék, mert én a politikában járatlan vagyok, de úgy látom, hogy a mi kis pártunk elnöke is szerzett dzsábát a fiának és ezen nem ütközött meg a tagság idáig.

Pártunknak kétszáz tagja van és az elnök fián kívül három más ember kapott közmunkát.

Várva szíves választát vagy a lapban vagy levélben, vagyok kiváló tisztelettel,

(aláírás)

Készséggel felelünk a levélre és azt hisszük, szolgálatot teszünk vele minden politikai csoport minden tagjának, ha a válaszukat közöljük az újságban.

A levélíró jól értette a "családi dzsáb" megjegyzésünket, mert mi is olyan állapotra céloztunk, ahol az elnök a saját családja tagjainak szerzett közmunkát.

És ismételjük, hogy ezt soha nem szabad megtenni, mert annak mindig a tagság, tehát a magyarság látja a kárát.

Szenátorok, kongresszmenek, igazi pártvezérek igenis annak adhatnak munkát, akinek akarnak és elsősorban természetesen a saját családjaikról gondoskodnak. Ők ezt megtehetik, mert a munkát ŐK ADJÁK. Minden ilyen állásban levő egyennek jussa van bizonyos mennyiségű dzsábát kiosztogatni, s annak osztják ki, akinek akarják.

Igy osztanak ki dzsábokat a kisebb politikai csoportok tagjai között is, ha azok vezetői elég ERÉLYESEN KÖVETELIK AZT és minden csoport számára olyan arányban adnak munkát, ahány tagja van a csoportnak és AMILYEN ERÉLYESEN MÉRİ KÖVETELNI a dzsábokat a csoport vezetője a tagjainak. A csig tehát a munkÁTADÓ egyének annak adják a munkát, akinek akarják, a munkát KÉRŐ és KÖVETELŐ kis csoportvezérek nemcsak hibát, de bünt

CSAKUGYAN ŐRÜLTEK

A depresszió és az azt követő társadalmi és gazdasági forrongás sok embernek az esztét elvette és ha nem is egészen örültek, bizonyos, hogy a teljes lel-

Detroit van — demokrata adminisztráció volt idáig.)

Természetes, hogy súlyos okai vannak a dolognak. Azért nincs több dzsáb a detroitai magyar demokraták számára, mert a vezérkar családi dzsábokat csinált elsősorban a megkapható munkákból. És azért nincs ezer tagja sem a pártnak, mert ilyen zöld vezetőség állt az élére.

Természetes tehát, hogy a detroitai magyarság, különösen a demokrata magyarság és még különösebben a demokrata pártához tartozó magyarság ennek a helyzetnek az árát súlyosan megadja. Inkább adhattak volna a vezérkar családtagjainak a saját zsebükből nyugdíjat, csak az elnök megtarthatta volna a függetlenségét, mert akkor sokkal több munkát tudott volna a párt tagjainak szerezni.

Természetes az is, hogy a párt működését is tekintetbe veszik, mikor dzsábokat osztogatnak az egyes csoportok közt.

És amíg egy demokrata pártnál azt látják, hogy a párt szellemi vezére szembehelyezkedik a párt álláspontjával, mikor azt látják, hogy a detroitai demokrata párt szellemi vezére nekironított a Labor Federation-nak, — a mely az egyetlen reménye Michiganban a demokrata pártnak a jövőre, — természetesen, hogy sokkal kevesebbet gondoltak arról a magyar csoportról.

Nem lehet liberális demokrata játszani, mikor dzsábok vagy tisztségük után futunk és nem lehet azután elmenni a törvényhozás elé, hogy munkásellenes törvényeket sürgessünk, anélkül, hogy le ne járatnák a pártot.

Ezért irtuk, hogy zöld emberek módjára politizálnak ott,

ki és szellemi egyensúlyuk nincsen meg.

S csodálatosan nem azok örültek meg, akikre a nyomorúság a legnagyobb sullyal ráfékszik, hanem azok, akik meg akarják váltani a világot.

Jelszavakat dobna a levegőbe és a levegőben uszkáló jelszavak után futkosnak és miközben felfelé néznek a hólyagokra, nem látják meg, hogy a földön mi történik.

Az egyik pap, egy Dr. Norris nevű prédikátor a múlt héten például azt mondta, hogy Roosevelt is, Coughlin is bolszevikek és ha ez az ember tisztában van vele, hogy mi a kommunizmus, akkor egyébként van megőrlve.

Egy ember örültsége nem sokat nyomna a latban, csak az a baj, hogy egy-egy ilyen futóbolondot ezren meg ezren hallgatnak, sőt ha elég szenzációs a kijelentése, akkor felkapják azt az újságok és a hallgatóság száma felemelkedik a százezrekbe.

Az evangélistát például csak vagy háromezren hallgatták, mikor ezt az örültséget kimondta, de olyan szenzációs volt a kijelentése, hogy azt a nagy lapok tucatjai közölték.

Mert ahelyett, hogy a nyilván tébolyodott embereket becsuknák egy jól párnázott cellába, nálunk biztosítják a legnagyobb nyilvánosságot a számukra.

ahol a szellemi vezetést nem hozzák összhangba a párt általános programjával és álláspontjával és különösen zöld emberek követnek el olyan baklövést, hogy vezér létükre családi dzsábok után halásznak.

És nem zöld emberek, de gyerekek követnek el olyan ostobaságot hogy a kritikára nyelnyújtogatással felelnek, ahogy azt a detroitai demokraták részéről az egykori ottani helyi lapban megtették.

HA-ÖNNEK

Levélpapír - Boríték - Név-jegy vagy bármilyen üzleti nyomtatványra van szüksége, forduljon hozzánk a legteljesebb bizalommal.

Árajánlatot szívesen adunk

Plakátot - Mulatsági meghívót - Belépti jegyet - Alapszabályt - Diszalbumot - stb.

OLCSÓN - IZLÉSESEN PONTOSAN készít és szállít az ország bármely részébe

Lapunk Nyomdája

21

